

let Antal Børn et Hjem kan modtage, i adskillige Tilfælde væsentligt har maattet foretages paa Grundlag af det hidtil faktisk antagne Antal Børn, medens det dog er sandsynligt, at et større Tal ikke sjældent vil kunne rummes inden for Hjemmet, naar blot Plejepingene eller de fornødne Tilskud sikres. Paa den anden Side maa det for Børnehjemmenes Bedkommende erkendes, at en Del af disse havde saadanne Begrænsninger for Afgangen til Hjemmet, at de kun i mindre Grad kunne ventes at komme de Børn til gode, om hvis Anbringelse overensstemmende med Lovforlaget Spørgsmaal rejstes. Særlig under Hensyn hertil vil der i denne Forbindelse ikke kunne paaregnes Plads i Børnehjemmene til det fulde Antal Børn, som en Sammentælling paa Oversigt C vil vise paa dette Punkt. Men det Antal Pladser, hvortil der ogsaa efter Lovforlaget vil have Trang, vil i Virkeligheden være langt ringere, og Ministeriet har ganske kunnet slutte sig til Kommissionens Antagelse, hvorefter der paa Børnehjem, der fuldt ud kvalificere sig til Godkendelse, vil have det saaledes fornødne Antal Pladser til Raadighed. Hvad Opdragelsesanstalterne angaar, vil der sikkert ikke behøves noget Afdrag med Hensyn til Pladserne; her kan i Virkeligheden siges allerede nu for Tiden at være mindst 6—700 Pladser disponible, alle sammen paa Anstalter, der alt have vist, at de magte den Opgave at modtage og rette Børn af de Arter, som Lovforlaget omfatter, særlig ogsaa de forbrøderiske Børn, der fortrinsvis tænkes optagne paa dem. Kommissionen har beregnet, at der i det hele aarlig vilde være 200—220 Børn under 15 Aar at anbringe uden for Hjemmet, og at det samlede Antal paa en Gang saaledes anbragte Børn ikke vil være stort mere end 600, — Tal, som Ministeriet under Hensyn til det tidligere berørte Forhold, at Antallet af de under Kriminalstatistikken inddragne Tilfælde ikke er enslydigt med lige saa mange strafbare Individuer, nærmest er tilbøjelig til at anse for vel højt ansatte. At der vilde være Plads paa Opdragelsesanstalterne til alle dem, der af disse 600 maatte kvalificere sig til Ophold her, har Kommissionen ikke betvivlet, og selv om der nu yderligere bliver at tage Hensyn til en indtraadt Stigning i Kriminaliteten, oppejser dette formentlig rigelig ved, at der nu er kommet en ny stor Opdragelsesanstalt til, nemlig Himmelbergsgaarden, ligesom det jo ogsaa kan komme i Betragtning, at der af den forbedrede Organisation af Forsorgen ogsaa paa tidligere Stadier tør ventes en Formindskelse af de til Opdragelsesanstalterne kvalificerede Tilfælde. Tænker man dernæst paa forbrøderiske unge Personer mellem 15 og

18 Aar, fremkommer ganske vist en Divergens mellem Kommissionens Forudsætninger og Lovforlaget, for saa vidt dette ikke hjemleder de strengere Statsopdragelsesanstalter (en for Drengene og en for Piger), hvortil der efter Kommissionens Opfattelse er størst Trang. Naar man har kunnet affe fra Kravet herom, bevrer dette ikke paa, at man ikke skulde tillægge Forholdet til disse Individuer en Betydning, der kræver særlige Foranstaltninger. Men Ministeriet har til Dels maattet betragte Statens Forhold til denne Aldersklasse af Forbrydere paa en noget anden Maade end Kommissionen. Der bør formentlig her foretages en Sondring. Og saa blandt Personer over 15 Aar findes der saadanne, hvis Forbrydelse ikke er betydelig, og hvis Forhold i det hele nærmest maa føre til at stille dem sammen med de noget ældre inden for de endnu ikke 15aarige. Over for den Fordærvelse inden for disse sidste, hvorpaa der kendes Eksempler, der ikke ere rene Undtagelser, betegne hine unge Personer af mere svag end ond Karakter ikke helt sjældent et relativt bedre Element. Saadanne Individuer vil der formentlig ikke med Føje være Betænkelse ved, naar de fritages for Straf, at optage paa de bestaaende Opdragelsesanstalter — hvad jo nu finder Sted, og hvad Kommissionen ogsaa har forudsat, — naar disse Opdragelsesanstalter paa den anden Side holdes fri for de virkelig skadelige Individuer inden for 18 Aars Grænsen. At saadanne eksisterer — den anden Gruppe, hvorpaa der her tænkes, — giver Livet særlige Erfaringer for. Der gives ganske unge Individuer, hvis Forbrydelse og øvrige Forhold vidne om en Frækhed og Fordærvelse eller dog en tilbøjelig Indgroethed i det onde, der kræver de alvorligste Forholdsregler fra Statens Side. Men over for disse, som Kommissionen henviser dels til de strengere Opdragelsesanstalter, dels til Straf, dels til en Kombination af begge disse Foranstaltninger, maa man formene, at Opgaven overhovedet ikke bør stiles saaledes, som det forudsættes ved Oprettelsen af særlige Opdragelsesanstalter. Hvad der kræves, er at finde en Straffemaade, der svarer til disse Individuers Forudsætning, en Tillempling af selve Straffen til de Former, hvorigennem en forbedrende Indflydelse paa disse unge tilvejebringes. Ud fra denne Tankegang har Ministeriet for Tiden under Overvejelse Hensigtsmæssigheden af visse Endringer i Straffeloven paa dette Omraade. Ved disse Endringer skulde den allerede nu kendte Særbehandling af unge Forbrydere, som ere dømt til Forbedringshusarbejde, udvikles videre og føres til større Guldkommenhed. Det nærmere herom maa imidlertid henvises